

Jezusova podoba, da je on trta, mi mladike, je zelo pomenljiva za razumevanje tega, kdo smo kristjani. Večkrat se zdi, kot da je naša vera skupek navad in obredov, ki jih dolgujemo Bogu, povrhu tega pa se trudimo biti dobri ljudje, da pridemo v nebesa. Vendar se s tem ne smemo zadovoljiti.

Jezus je ustanovil Cerkev kot organsko povezano skupnost. Nismo torej le sosodje, prijatelji, sorodniki oz. daljni znanci, ki se bolj ali man pogosto vidimo v cerkvenih klopih in morda kdaj med obredom tudi podamo roke. Jezus trdi, da smo zraščeni v en organizem, eno telo katerega glava ali hrbtenica je Jezus, če pa uporabimo današnjo podobo, je on trta, steblo, mi pa smo preko tega stebila povezani med seboj v en organizem. Smo torej živ organizem, ki mora čutiti drug drugega, ne le razkropljeni posamezniki, ki imajo malokaj skupnega.

Ta organizem je zelo konkreten. Glavo telesa Cerkve (Jezusa) predstavlja oz. nadomešča konkretni škof, v konkretni krajevni Cerkvi. Prav je, da premislimo, kako zares jemljemo resnico o tem, kdo sem jaz kot kristjan, duhovnik v odnosu do drugih in do škofa. Se lahko poistovetim s podobo telesa oz. trte? Se čutim oz. delujem kot povezan organ, ud, člen skupnosti? Kaj lahko tukaj storim?

Celjska škofija pričakuje nastop novoimenovanega škofa Maksimilijana. Kakšna čustva nas ob tem prevevajo? Je naše veselje sedaj tudi tako veliko, kot je bilo prej hrepenenje po njem? Nas je morda tudi strah? Kakšen bo, kako bo delal, kaj bo od nas pričakoval, bo zahteven ... ? Vsaka sprememba je težka, če tudi na dobro in ob tem lahko spontano nabrusimo kremplje v obrambo samega sebe, svoje pozicije, svojih navad itd. Spodbujeni smo k zaupanju, da nam je škofa poslal Bog, da je to njegov načrt. Spodbujeni smo k temu, da ga sprejmemo kot Jezusovega namestnika in naslednika apostolov, kot očeta, kot glavo skupnosti, kot steblo trte, ki povezuje mladike, skupnost Cerkve. VB

<p>5 VELIKONOČNA NEDELJA, 2. 5.   7.00: živi in + farani   + Irena MAČEK   9.00: + Stanislav KRAJNC   10.30: + Dolfi MIKŠE, GREŠAKOVI in MIKŠETOVI</p>
<p>PONEDELJEK, 3.5., sv. Filip in Jakob mlajši, apostola   7.30: +Anika VODIŠEK   v zahvalo za uslišano prošnjo   + Frančiška ZALOKAR</p>
<p>TOREK, 4.5., sv. Florijan, mučenec   19.00: + Silva PAVLINC, zadušnica, in Silvester   + Stanislav KLINAR   + Antonija PINTER</p>
<p>SREDA, 5.5., sv. Gotard, menih, škof   7.30: za verne duše   + Alojzij SLAPŠAK</p>
<p>ČETRTEK, 6.5., sv. Dominik Savio, dijak, zav. ministr.   19.00: v zahvalo za uslišano prošnjo   + Ana MESAREC, 8. dan   + Stanislav KRAJNC</p>
<p>PETEK, 7.5., sv. Gizela, opatinja   7.30: + starši Frančiška, Vladimir NOVAK in na čast Sv. Duhu za spreobrnjenje v družini   19.00: +Ana BERGINC, osmina   + Marija JELENKO, zadušnica</p>
<p>SOBOTA, 8.5., sv. Bonifacij IV., papež   za zdravje Patricije, Eme in Maje   19.00: + Franja KOLŠEK, zadušnica   po večerni maši celonočno češčenje Najsvetejšega</p>
<p>6. VELIKONOČNA NEDELJA, 9.5.   7.00: živi in + farani   + DEŽELAKOVI (Harje)   9.00: + Rudi HRASTNIK, obl.   10.30: + Katarina ZEMLJAK, 30. dan</p>

Zahvala za krašenje v aprilu vasema **Brstnik in Rifengozd**. V maju čistijo in krasijo **Kuretno in Strmca**.

Šmarnice za otroke, v letošnjem mesecu maju, bodo na voljo po facebooku na župnijski fb strani.

MARTINOVA LILIJA

2. maj 2021, leto 13, št.: 18

DUHOVNIK SEM

*Duhovnik sem -
 slaboten, reven, nebogljen,
 a vse premorem v Njem,
 ki me krepi, da zmagam
 greh, strasti premagam,
 zlo v sebi in v svetu strem.*

*Duhovnik sem -
 s slabostmi mnogimi obdan,
 a s Kristusom močan,
 da up potrjim dvigam,
 da v srcih luč prižigam,
 jim blagoslov predam.*

*Duhovnik sem -
 za to se zahvaljujem
 Gospodu, ki me je pozval,
 z obiljem milosti obdal;
 in v Bogu se radujem,
 da smem živeti vedno v Njem. (JK)*

V majskih številkah župnijskega lista nam bo, v pisani besedi, spregovoril laški rojak, letošnji zlatomašnik Jože Kužnik. Iz srca sem mu hvaležen, da je sprejel ta izziv in nanj z vso doslednostjo odgovoril.

Dragi Laščani, pozdravljeni!

Četrtega julija 1971 sem v naši župnijski cerkvi sv. Martina obhajal novo mašo. Letos takomineva že 50 let mojega duhovništva. Zato me je gospod Rok naprosil, da bi ob zlati maši, ki sem jo po Božji milosti dočakal, v letošnjih majskih Martinovih lilijah napisal nekaj utrinkov iz mojega življenja in duhovniškega delovanja. Starejši me gotovo še poznate, mlajše pa bi rad nagovoril in spodbudil, da bi bolj prisluhnili Božjemu glasu, ki, tudi danes, kliče delavce v svoj vinograd, in bi pogumno odgovorili na ta Božji klic.

Naj se torej predstavim. Sem Jože Kužnik, sin Jožeta, doma iz Kočevja in Frančiške, roj. Urankar, doma iz Laškega. Oče in mama sta se spoznala, ko je oče prišel delat v tekstilno tovarno v Laško. Ob grozeči vojni nevarnosti pa je oče iz Laškega odšel delat na železnico v Maribor, misleč, da bo pri državnem podjetju bolj varen pred vpoklicem v vojsko. Tako sta se leta 1942 poročila v baziliki Matere milosti v Mariboru in si z mamo v Mariboru ustvarila dom. Vendar oče tudi v Mariboru ni bil varen pred vpoklicem v vojsko. Aprila, leta 1944 so Nemci očeta nasilno mobilizirali v nemško vojsko, 2. julija istega leta sem se pa jaz rodil v celjski bolnišnici. Kako to? Ko je oče odšel v vojsko, sta mamina starša, ki sta živela v Laškem, mami svetovala naj pride k njima v Laško, da ne bo v nosečnosti sama v Mariboru. Tako je mama prišla v Laško in sem se rodil v celjski bolnišnici. Štiri mesece po mojem rojstvu pa je oče na ruski fronti padel. Mama je ostala vdova in se ni več poročila. Za stalno je ostala v Laškem. Mi je pa očeta v veliki meri nadomeščal stari oče Karel Urankar, kateremu

se moram v veliki meri zahvaliti tudi za moj duhovniški poklic.

Rodil sem se zdrav, ko sem bil star dobri dve leti, pa je stara mama opazila, da z mojo nogo nekaj ni v redu in je na to opozorila mojo mamo. Začeli so se zdravniški pregledi in končna diagnoza je bila »tuberkulozni coxitis desnega kolka« (tuberkulozno vnetje desnega kolka). In začelo se je dolgotrajno zdravljenje: mavec (gips) na desni nogi od prstov do pasu. Mama me je vsaka dva meseca z vlakom vozila v Ljubljano na Ortopedsko kliniko, da so mi sneli gips, me okopali in nogo ponovno zagipsali. Nato pa z vlakom spet nazaj v Laško! To je trajalo celih osem let, vmes sem bil dve leti v otroški bolnišnici Kantrida pri Reki na Hrvaškem. Tam sem v bolnišnici opravil prvi in pol drugega razreda osnovne šole. Nato sem šolanje nadaljeval v Laškem. Za tem sem še dve leti na nogi nosil železno opornico, da se je noga utrdila in sem končno lahko sam shodil. Sem pa šepal, zaradi krajše desne noge.

Ko je v Laško prišel za župnika g. Franc Korban, sem postal ministrant. Kljub invalidnosti sem bil aktivno vpet v življenje župnije, tako da so mnogi menili, da bom po maturi vstopil v bogoslovje – jaz pa sem se vpisal na gradbeno fakulteto. Zelo skromno sobico sem dobil pri starejši gospe na Rakovniku, za salezijansko cerkvijo Marije pomočnice. Z mamo sva zaprosila salezijance če bi lahko pri njih dobil kosilo, a so naju zavrnil, zato sva šla prosit frančiškane na Tromostovju. P. Polikarp naju je ljubeznivo sprejel in obljubil brezplačno kosilo. Nisem bil edini. Tedaj se nas je pri njih hranilo kar deset študentov iz revnejših družin. Iskrena hvala, p. Polikarpu, ki nam je to omogočil!

Študij na gradbeni fakulteti je bil zanimiv, vendar sem sam vedno bolj čutil, da ne spadam tja. Nekega dne, pri pisanju kolokvija, sredi drugega letnika, sem na začetku, še preden smo začeli pisati test, profesorju vrnil testni list in zapustil predaval-

nico in tudi gradbeno fakulteto. Zgodilo se je v trenutku in vedel sem, kje je moja pot. Naslednje leto sem se vpisal na teološko fakulteto in vstopil v bogoslovje v Ljubljani. Končno sem se počutil »doma«. Bogu sem končno rekel »DA«! Nato je šlo brez težav naprej. Po treh letih v Ljubljani smo se mariborski bogoslovci preselili v mariborsko bogoslovje in nadaljevali študij na mariborskem oddelku Teološke fakultete. 29. junija 1971 me je mariborski škof dr. Maksimilijan Držičnik posvetil v duhovnika.

Ob tem pa sem se spomnil besed pokojnega teološkega profesorja Fabijana, ki je bil tudi invalid, in je dejal: »Bog me je prijel za nogo, da mu ne bi ušel«. Morda pa je tudi mene že v otroštvu Bog prijel za nogo, da mu ne bi ušel?! Kdo ve! Ker sem se zavedal svoje slabotnosti, sem si za novomašno geslo izbral besede psalmista: **»Po tvoji veliki milosti vstopam v tvojo hišo!«**

Ob novi maši si nisem niti predstavljal, da bom kdaj dočakal petdeset let mašništva – zlato mašo! Res, po veliki Božji milosti sem smel vstopiti v Gospodovo hišo in v njej, kot duhovnik, delovati petdeset let! In v tem času me je Bog vodil po nenavadnih poteh, na katere nisem niti pomislil! Za vse res: Bogu hvala!

Slovesnost nove maše je tudi nagovor in povabilo za mlade, da bi bili odprti za Božji klic. Bog vedno kliče, nagovarja, vabi, nikogar pa ne sili. Kajti odgovor na Božji klic mora biti svoboden, na izsiljen. Potrebno pa je v molitvi prisluhniti Bogu, kajti Božji klic je velikokrat tih in ga ni mogoče slišati v hrupu sveta! Tudi Marija je pozorno prisluhnila angelovemu glasu in na Božje povabilo svobodno in zavestno odgovorila ter izrekla svoj: **»Zgodi se!« Priporočimo vse mlade Marijinemu varstvu, da bodo tudi oni zmogli Bogu izrekati svoj velikodušni: »Zgodi se!«**